ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παράδοξο πρᾶγμα! Ὅσο ἡ ζωὴ ἔσβυνε στὸ ἀσθενικὸ αὐτὸ σῶμα, τόσο περισσότερο ἡ ἀγγελικὴ ὡμορφιά του μεγάλωνε... Τὰ μάτια τῆς Σιμώνης ἔμοιαζαν πειὰ μὲ σκοτεινὴ ἄβυσσο μέσα στὴν ὁποία χάνεται κανεὶς καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε μ' ἀλλόκοτη ἔλξι καὶ γοητεία.

— Ὤ, πόσο ὡραία εἶσαι, μικροῦλα μου! ψιθύριζε μ' ἔκστασι ἡ Παρβατί. Πόσο ὡραία εἶσαι!... Νά, κύτταξε καὶ μόνη σου...

Καὶ παρουσιάζοντάς της ἕνα στρογγυλὸ καθρέφτη, ξαναεῖπε :

— Κύτταξε!

Ἡ Σιμώνη εἶδε τότε τὸν ἑαυτό της μέσα στὸν καθρέφτη καὶ κοκκίνησε σὰν νὰ ἐθαύμαζε κ' ἡ ἴδια τὴν ὡμορφιά της.

Ἡ Ἰνδὴ τότε ἄρχισε μὲ ζῆλο τὸ ἔργο της.

Σήκωσε ἀπάνω τὰ μαλλιὰ τῆς Σιμώνης, τὰ περιέστρεψε μ' ἐπιτηδειότητα κ' ἀφοῦ σχημάτισε ἕναν κότσο στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς της τὰ κάρφωσε μὲ χρυσὲς καρφίτσες, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα εἶδος στέμματος στὸ στρογγυλὸ πρόσωπό της..

Ἔπειτα ἔβαλε στὸ λεῖο καὶ λευκὸ μέτωπό της τὸ χρυσὸ διάδημα, τὸ στολισμένο μὲ διαμάντια καὶ μὲ ρουμπίνια, ποὺ κοσμοῦσε ἄλλοτε τὸ μέτωπο τῆς προμήτορος τῆς Σιμώνης. Ἀκολούθως ἐκρέμασε στ' αὐτιά της κάτι μακρυὰ ὡραῖα σκουλαρίκια καὶ φόρεσε στὰ χέρια της βαχιόλια ποὺ εἶχε θαυμάσει πρίν ἀπὸ λίγες μέρες ἡ Ζερμαίν.

Ὁ λαιμός της ἐστολίστηκε μ' ἕνα θαυμάσιο μαργαριταρένιο περιδέραιο καὶ τὸ παιδικὸ ἐκεῖνο σῶμα κάτω ἀπ' τὸ βελουδένιο χρυσοκέντητο φόρεμα πῆρε τὶς ἀναλογίες τοῦ ἀναστήματος μιᾶς τελείας γυναίκας.

Ὅταν μάλιστα τῆς ἔριξε ἀπὸ πάνω της ἕνα ἐξαίσιο, ἀραχνοῦφαντο πέπλο ποὺ συνεκρατεῖτο ἀπὸ τὴ μαργαριταρένια χτένα κ' ἀπὸ τὶς χρυσὲς καρφίτσες, ἡ Σιμώνη φάνηκε σὰν νάχε τυλιχτεῖ μέσα σ' ἕνα σύννεφο φωτεινὸ καὶ φεγγοβολοῦσε ὁλόκληρη.

Ἡ καϋμένη ἡ Παρβατὶ τὴν ἐκύτταξε μ' ἀχόρταγα μάτια μὴ μπορῶντας ἀκόμα νὰ πιστέψη πὼς αὐτὸ τὸ μαγεμμένο πλᾶσμα ποὺ εἶχε μπροστά της ἦταν ἡ ὀχρὴ κ' ἀδύνατη κοπέλλα ποὺ γνώριζε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα δὲν μπόρεσε νὰ κρύψη περισσότερο τὸ θαυμασμό της καὶ ἀνέκραξε μ' ἔκστασι :

— Ὤ κόρη μου, μοιάζεις μὲ τὴ φλόγα ποὺ εἶνε κλεισμένη μέσα σ' ἕνα ὡραῖο διαμάντι...

Ἡ Σιμώνη ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της σὰν μιὰ βασιλοποῦλα ποὺ θαυμάζεται ἀπ' ὅλους καὶ ποὺ τὴν περιμένουν ἀπὸ παντοῦ μὲ ὑποκλίσεις καὶ μ' ἐκφράσεις λατρείας.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τῆς ὑπερτάτης φιλαρεσκείας της ἡ Σιμώνη ἔννοιωθε τὴ σκέψη της νὰ ξαναγυρίζη πάλι στὸν ἀγαπημένο της Κάρολο. Γιατί νὰ μὴν εἶνε κ' αὐτὸς ἐκεῖ τώρα γιὰ νὰ τὴν ἰδῆ; Γιατί νὰ μὴν παρευρίσκεται κ' ἐκεῖνος στὴν ἀποθέωσί της; Γιατί νὰ τὸν ἀπομακρύνη πρὶν ἡ Παρβατὶ στολίσει τὸ μέτωπό της μὲ τὸ λαμπρότατο ἐκεῖνο διάδημα;

Κι' ἔξαφνα τῆς πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ ἡ ἰδέα νὰ τὸν καλέση κοντά της. Ὁ Κάρολος εἶχε ἀναχωρήσει ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν κ' εἶχε λάβει ἐκ μέρους της τὴν ἄδεια νὰ λείψη ἐπὶ δυὸ ἑβδομάδες. Δὲν θὰ θύμωνε βέβαια ὅταν τοῦ γνωστοποιοῦσε τὴν ἐπιθυμία της νὰ ἐπιστρέψη γρηγορώτερα σιμά της.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφτῆ περισσότερο, ρώτησε τὴν Ἰνδή :

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ μὲ βρῆ κ' ἐκεῖνος τόσο πολὺ ὤμορφη;

Ἐκείνη χαμογέλασε μισανοίγοντας τὰ χείλη της καὶ τῆς ἀπάντησε :

— Μὰ ἐκεῖνος σ' ἀγαπᾶ ὅπως καὶ νᾶσαι, κακόπαιδο! Μήπως δὲν τὸ ξέρεις;

— Ναί, ἀποκρίθηκε κάπως σκεφτικὴ ἡ Σιμώνη, ἀλλὰ θέλω νὰ μ' ἀγατήση ἀκόμα περισσότερο καὶ νὰ μὴν ἀγαπᾶ ἄλλη ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

Ἔφτασε τέλος ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Ἡ Σιμώνη ἔβγαλε τὴ στολή της καὶ ντύθηκε τὰ συνηθισμένα της ροῦχα. Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ἐπανελήφθησαν τὰ ἴδια, κ' αὐτὸ ἔγινε ἐπὶ σειρὰ ἡμερῶν, πρᾶγμα ποὺ συνετέλεσε νὰ φαιδρύνη ὄχι λίγο τὴν ψυχὴ τῆς ἀσθενικῆς κοπέλλας...

Ἡ Σιμώνη προσάριζε μπρός τους διάφορα φορέματα...

ΤΑ ΔΩΡΑ

Ἡ πρωτοχρονιὰ ἀνέτειλε μὲ οὐρανὸ σκυθρωπὸ καὶ σκοτεινιασμένο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Σιμώνη εἶχε δεχτεῖ δυὸ κυρίες ποὺ κατοικοῦσαν κοντὰ στὴν ἔπαυλι καὶ προσάριζε μπρός τους διάφορα φορέματα. Ἔξαφνα τὴν εἰδοποίησαν, ὅτι ἔφεραν γι' αὐτὴ δυὸ γράμματα. Συγκινημένη ἡ Σιμώνη πέταξε τὸ φόρεμα ποὺ κρατοῦσε κ' ἔτρεξε νὰ πάρη τὶς ἐπιστολές. Ἡ μιὰ ἦταν ἀπ' τὴ Ζερμαίν. Ἡ ἐξαδέλφη της τῆς ἔγραφε γιὰ τὴ θλῖψι ποὺ δοκίμαζε μακρυά της καὶ τῆς ἔλεγε ὅτι ἐπιθυμοῦσε πολὺ γρήγορα νὰ τὴν ξαναδῆ.

Μὲ τὸ ἴδιο ταχυδρομεῖο ἡ Ζερμαίν τῆς ἔστειλε κ' ἕνα δῶρο. Μέσα σ' ἕνα ξύλινο κουτὶ βρισκόταν μιὰ ὡραία κοσμηματοθήκη καὶ μέσα σ' αὐτὴ μιὰ πολυτελὴς καρφίτσα τοῦ στήθους, ἀπάνω στὴν ὁποία παριστάνετο μιὰ περιστερὰ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα μὲ μάτια ρουμπινένια, ράμφος χρυσὸ καὶ πόδια ἀσημένια. Τὸ πουλὶ κρατοῦσε ἕνα μικρὸ σμαραγδοκόλλητο κλαδὶ καὶ τὸ ἄπλωνε πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς μυρμηγκιοῦ καμωμένου ἀπὸ ὄστρακο. Γύρω ὑπῆρχε μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ χρυσᾶ γράμματα : «*Ὅποιος ἀγαπᾶ σώζεται*».

Ἡ Σιμώνη ἔμεινε ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸ δῶρο τῆς ἐξαδέλφης της καὶ ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα μπροστά του ἐκστατική.

Τὸ δεύτερο γράμμα προερχόταν ἀπὸ τὴν Κορσική, καὶ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε ἡ κόρη στὸ φάκελλό του κατασυγκινήθηκε, γιατί ἀναγνώρισε τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ Καρόλου.

«*Ἀγαπητή μου Σιμώνη*, τῆς ἔγραφε ὁ παλαιὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, *κανένα νέο δὲν ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω. Ἄλλωστε γνωρίζεις ποιὲς εἶνε ἡ σκέψεις μου καὶ ἡ ἐπιθυμίες μου, τώρα ποὺ βρίσκομαι μακρυά σου; Ἀπέχω τόσο πολὺ ἀπὸ σέ, καὶ ὅμως δὲν μᾶς χωρίζει παρὰ ἕνα κομμάτι γαλάζιας θάλασσας. Ἀρκεῖ νὰ γυρίσω πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ μάτια μου θ' ἀντικρύσουν τὸν ὁρίζοντά σας, τὸν Ἅγιο Ἰωάννη καὶ τὴν ἔπαυλι... Μὲ ἔστειλες ἐδῶ πέρα γιὰ κυνηγι καὶ συμμορφώνομαι ὅσο μπορῶ καλύτερα μὲ τὴν ἐντολή σου. Σοῦ στέλνω γιὰ τὸ θεῖο σου ἕνα κιβώτιο γεμᾶτο ἀπὸ κυνήγια, τὰ ὁποῖα εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Σὲ σένα μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ στείλω τιμαλφῆ καὶ κοσμήματα. Σοῦ διάλεξα ἐν τούτοις ἕνα ριπίδιο, τοῦ ὁποίου τὰ φτερὰ τὰ μάζεψα μόνος ἀπὸ τὰ πτερωτὰ θύματά μου καὶ τὸ ξύλο τὸ ἔκοψα μὲ τὰ χέρια μου ἀπὸ μιὰ πελωρία ἐλιά...*»

Ἡ Σιμώνη ἔσπασε μὲ πυρετώδη ἀνυπομονησία τὸ κουτὶ καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ μεγαλοπρεπῆ βεντάγια ποὺ τὴν ἐξετρέλλανε ἀπ' τὴ χαρά, γιατί ἦταν στολισμένη μὲ πολύχρωμα φτερά.

Κι' ἔτσι, πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ ἐπειδὴ τὴ θυμηθῆκαν οἱ ἀγαπημένοι της, χαιρέτησε τὸν καινούργιο χρόνο μὲ ἐλπίδες καὶ δὲν στενοχωρέθηκε ἀπ' τὸν οὐρανὸ ποὺ ἦταν σκοτεινιασμένος.

Ἡ ἄλλη μέρα πάλι τῆς ἐπεφύλασσε μιὰ καινούργια ἔκπληξι. Μόλις ἐξύπνησε τὸ πρωΐ, εἶδε μπροστά της τὸ θεῖο της ποὺ τὴν ἐκύτταζε μὲ βλέμμα χαρούμενο. Τὴν ἀσπάστηκε τρυφερὰ καὶ τῆς εἶπε μ' εὔθυμον τόνο :

— Ἐχτὲς μονάχα ἐγὼ δὲν σοῦ πρόσφερα δῶρο πρωτοχρονιάτικο. Πρέπει ὅμως νὰ μὲ συγχωρήσης, γιατί τὸ δικό μου δῶρο δὲν εἶν' ἀπὸ κεῖνα ποὺ μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ πᾶμε ἐμεῖς σ' αὐτό...

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε μὲ ματια κατάπληκτα καὶ μ' ὁλάνοιχτο στόμα, ἐξακολούθησε μ' ἕνα καλοκάγαθο γέλιο :

— Μὴ ζητᾶς νὰ μαντέψης, γιατί δὲν θὰ τὸ κατορθώσης. Ἄφησε μόνο νὰ σοῦ κλείσω τὰ μάτια καὶ νὰ σ' ὁδηγήσω ὥς ἐκεῖ. Γρήγορα θὰ τὸ ἰδῆς...

Καὶ βγάζοντας ἕνα ὡραῖο ὁλοκέντητο μαντῆλι, ἔδεσε μὲ αὐτὸ ἀπαλὰ τὰ μάτια τῆς Σιμώνης καὶ πάνοντάς την ἀπ' τὸ μπράτσο τῆς εἶπε :

(Ἀκολουθεῖ)